

Tisha B'Av Afternoon Customs

1. Women Washing Their Hair

ספר כלבו סימן סב-אך מנהג קדום שהנשים רוחצות ראשן מן המנחה ולמעלה ביום תשעה באב והזקנים הראשונים ז"ל הנחינו זה וلطובה נתקונו ועשו ספק לדבר על מה שאמרו באגדה כי המשיח נולד ביום תשעה באב, וכמו שעשינו זכר לחורבן ולאבלות כזו צריך לעשות זכר לנואל ולמנחם כדי שלא יתיאשו מן הנואלה וזה האות לא הוצרך רק לנשים ולכיווץ בהן שהן חולשות כה אבל אלו בולנו מאמינים ובתוחים בנחמות הכרתובות שנויות ומשולשות בספר הנביאים אך הנשים שאינן יודעות ספר צרכיota חזק.

Translation: It is a long standing custom that women wash their hair on Tisha B'Av beginning with the earliest time to recite Mincha and our first elders looked upon the practice favorably. They based their approval on what we learned in Aggadita that the Moshiach was born on Tisha B'Av. That means that just as we spent time on Tisha B'Av mourning the destruction of the Beis Hamikdash and sitting on the floor so too we must spend time looking forward to the coming of the Moshiach so that we do not abandon all hope for his coming. This act was necessary only for women who are weak but we men are believers and confident that the prophecies of comfort and redemption will be fulfilled but women who have not studied those prophecies need to undertake a concrete act to strengthen their beliefs.

ובן מבואר במאירי (חנינה ל' ע"א) אלא
שברנובונה נהגו הנשים לרחוץ ראשן מן
המנחה ולמעלה ושמענו שזקנים ורבנים שבה
הנהיגום בכך על שאמרו במדרש שהמשיח
נולד בו ביום ורמזו לנחמה וגאלה עכ"ל.
ובמאירי כלל לא העיר על המנהג אפילו
שסותר לדין.

Translation: It is also explained in the Meiri that in Narbona it was the custom among the women to wash their heads from Mincha time forward on Tisha B'Av and we heard that the elders and Rabbinic leaders directed them to do so based on a Midrash that relates that the Moshiach was born on Tisha B'Av and that following the custom demonstrated accepting comfort and faith in the coming of the redemption and the Meiri himself expressed no objection to the practice even though there may be halachic problems with it.

2. Reciting *מנחה*, During פסוקי נחמה

ברכי יוסף אורח חיים סימן תקנת-ז. מנהג העולם לומר פסוקי נחמה בערב. והרב שיררי כנה"ג משם הרב צדה בדרך ערער על המנהג, דהא כל היום אסור בתורה. וכותב דכיוון דלא נזכר זה בטור וב"י, נהג שלא לאומרים ולא למחות במנהג. והרב יד אהרן מצא ספק למנהג

מדברי הנגמי"י שהביא מרן בב"י ריש סי' זה, ע"ש. ואני מוסיף דכיוון דברימי מרן כבר היו הסדרים והמהוורים בדפוס אי לא הוה סבר דשרי הו"ל לערער ולבטל המנהג, ומדרשתיק שמע מינה דהמנהג טוב.

Translation: It is the practice among many to recite verses of comfort on Tisha B'Av during Mincha. The Rabbi Shayarei Knesses Ha'Gedola in the name of Rabbi Tzeidah L'Derech questioned the practice based on the rule that we are not to learn Torah during any part of Tisha B'Av. He further wrote that since the practice is not referred to in the Tur or the Beis Yossef he did not recite those verses but did not stop others from doing so. The Rav Yad Aharon found support for the practice from the words of the Hegos Maiyomon that were quoted by the Beis Yossef. I will add to his words that since in the days of Rav Yossef Karo there were already printed Siddurim and Machzorim that included the practice, if he objected to it, he would have said so. His silence supports the view that he approved of the practice.

An Example Of **מנחה-פרק נחמה**-Reading The Haftorah Of Shabbos Nachamu at **תשעה באב**

מנחה לחשעה באב כתו
שכנון ששון. בראשה תחת אבל. מעילם ומעילן
ומעיפה תעפר: לשוס אשיים אל געה קרשס.
בתעלפים בהטונם. ירונו בכחולות. כי אנטכם
מאבלך ואהפהך אבלם לשנון. ועמינותם בונום.
או כל שופנסו מונם. יעטו בו וחרבר: לשוס
ירושלים אבנה. ואתיה סביבתיה. לחומרת אש
ולכבד. בקבי מושבהתה. ואו אמרו בעיטם.
ברכות טובותיה. נחם ציון. נחם כל חרכותיה.
ותישב בהזקה לעזר. עתלי אמרי שפר: לשוס
סליחה:

נחמו נחמו עפי יאפר אליהם; דברו עליך
ירושלים וקראו אליו כי נילאה צבאה כי
נראה עינה כי לקחת פיד ע"כ כפלים בכל תפאתה;
אנכי אnge'יר הוא אנקח מסי' את ותיראי מאנו ישיבות
ובכן ארם חציר ענן; בימעם ציון נחם כל
סרבורה ווישם סדרה בענן ושרה בגן ע"ש
ושבחה ימצא בה תזרה וקהל וכירה; בנו יטמים
ונגלי ארין וכאנדו הריס רינה כי יתמס צמונינו
ויחם; ישחו את ירושלים ווילו בתה כל אהבה
שישו אהבה פישוש כל המתאבלים עלייה; למגע
תינקו ושבעתם כדי תנחמה למן תמצוי
והתעניהם קויכוכחה; באיש א'שר אבו וטהרכנו

תפלת Ashkenazim קינות Recite Both In After Reciting The פסוקים של נחמה שחרית And מערב

תְּרַחֲם צִיּוֹן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְתִכְונַנָּה כַּאֲשֶׁר דָּבַרְתָּ. תִּמְהַר יִשְׁוֹעָה וַתִּחְיֵשׁ גָּאֵלָה. וְתִשׁׁוּב
לִירוּשָׁלָם בְּרַחֲמִים רַבִּים:

Translation: Show compassion to Tzion as You said. Re-establish Tzion as You declared. Hasten the rescue and speed along the redemption. Return to Yerushalayim with abundant compassion.

בְּקַהֲבוֹב עַל יָד נְבִיאָךְ. לְבָנָן כִּי-אָמַר הָאֵל, שְׁבַתִּי לִירוּשָׁלָם בְּרַחֲמִים, בַּיְתִי יִבָּנֶה בָּה, נְאָם הָאֵל
צָבָא-זֹת, וְקוּוּ יִגְּפַח עַל-יְרוּשָׁלָם (זבריה א', טז):

Translation: As it is written among the words of the prophets: Therefore, so says G-d, I will return to Yerushalayim with abundant compassion, My home will be rebuilt there, that is the declaration of G-d, lord of Hosts and a measuring string will be strung across Yerushalayim.

וְנִאָמֶר, עוֹד קֹרֵא לֵאמֹר, כִּי-אָמַר הָאֵל צָבָא-זֹת, עוֹד תִּפְגַּנְהֵנָה עָרֵי מִטּוֹב, וְנַחַם הָאֵל עוֹד אֶת-צִיּוֹן,
וּבְחָרֵב עוֹד בַּיְרוּשָׁלָם (זבריה א', יו"ז):

Translation: And in another work of prophecy it is said: So said G-d Lord of Hosts, My cities shall again overflow with good and G-d will once again comfort Tzion and G-d will choose Yerushalayim as His place of residence.

וְנִאָמֶר. בַּי-נַחַם הָאֵל צִיּוֹן גַּחֲם בְּלִ-חַרְבַּתְיָה, וַיִּשְׁם מִדְבָּרָה בְּעֵדָן וְעַרְבָּתָה בְּגַן-הָאֵל, שְׁשֻׁוֹן וְשְׁמַחָה
יִמְצֵא בָּהּ תֹּדֶה וְקֹול וְמִרְחָה (ישעחו נא', ג'):

Translation: And it is written: That G-d will comfort Tzion; comforts its ruins and will turn its deserts into Eden and its desolate areas into the gardens of G-d, the sound of joy and happiness will be found there; thanksgiving and the sound of song.

3. Women Cleaning The House And Doing Chores At Mincha Time

ברבי יוסף אורח חיים סימן קנט"ז – שוב ראיתי בספר הכוונה להאר"י זצ"ל (דף פט ע"ג) שהביאה המנהג נתן טעם למנהג במשוזל (aic"ר ד, יד) דכשיישראל ראו דבט' באב בערב החיטו אש בהיכל אמרו מזמור, ששפך חמתו על עצים ואבניים ושםחו שמחה גדולה, דאי לאו הabi לא היה ח"ז תקומה, ואו קבלו נחמה, המנהג הוא טוב ונכון. והאריך עוד. וכותב מהרץ"ז שם, דנראה לו ששמע טעם אחר מהרב זצ"ל, כי במנחת ט' באב נולד המשיח הנזכר מנחם במשוזל (ראיהaic"ר א, נא), ע"ש"ב. ומצתתי כהות דمواה הטעם לא מיהו חכמים על רבות בנות דאחר חצאות מתעסקות בכל כחן לכבד הבית ולתקון המתוות, ובכיווץ מתוקני הבית, וזה מנהג קדום בעיר איטליה לנשים, ויען שדרעתן קצרה וחלוושי אמונה
אדראבא חיזקו ידייהם לקבוע אמונה הנואלה ולא יתיאשו ח"ז.

Translation: I further saw in the book of Kavanoth of the AR'I (p. 89, side three) who referred to the practice and supported it based on what our Sages said that when the Jewish people saw that on Tisha B'Av in the evening, the Beis Hamikdash was set on fire, they recited a chapter of Tehillim, acknowledging that G-d had cast His anger on the wood and stone that comprised the Beis Hamikdash and not on them, and they were happy, because if not, the Jewish People would have ceased to exist, so they were comforted, therefore we should recite verses of comfort as well. Rabbi Chayim Vital wrote there that he heard another

reason from his teacher: that at Mincha time on Tisha B'Av the Moshiach was born who is known as Menachem (comforter). I further found written that for this reason, or Sages did not interfere with the practice among women who with all their strength clean the house and arrange the beds, and other chores around the house which is an ancient custom among the Jewish women of Italy and because their intelligence is below average and their faith is weak, undertook these activities to strengthen their faith that the redemption will come and will not abandon all hope.

אוצר המנהגים ומסורת לכהלת תאפילאלת סג'מאלא מאת מאיר נורי דף 182

על תשעה באב אחר חצות היום ראה זימר יצחק (אריך), עולם כמנago נהג, ירושלים תשנ"ז, עט' 190-174. הרקע לנאמרו הוא חוויה בלתי נညעה בעת שכיהן כרב בית הכנסת של יוצאי מערב גרמניה בנווירך לפני כ-50 שנה, כאשר כמה מן המתפללים שהקפידו לא להסתפר ביום בין המצרים הופיעו בבית הכנסת בשעת מנוחה של יום תשעה באב כשהם מגולחים. על תמייתו השיבו שזהו מנהג מאבותיהם. לסייעם מאמרו הוא מצין שתי מסורות למעמדו של חצות היום של תשעה באב; א. המסורת הבבלית, שלפיו תשעה באב הוא יום של אבלות. ב. מסורת ארץ ישראל, שלפיו היום מתחולק לשניים: עד חצות היום אבלות מלאה, ולאחר חצות היום בטלים כמה מן האיסורים מן הטעם של האווירה המשיחית השוררת בשעה זו של מנוחה.

Translation: For a discussion of Tisha B'Av in the afternoon, see the book written by Professor Eric Zimmer: Olan K'Minhag Nobeg. The basis for his article was something unpleasant that he observed while acting as Rabbi in a synagogue comprised of immigrants from Western Germany in New York fifty years earlier. When some of his congregants who had been careful not to cut their hair during the three weeks appeared in synagogue at Minchah time on Tisha B'Av clean shaven. In response to his surprise they advised him: this was the custom of their forefathers. In his conclusion he cites two traditions concerning the afternoon of Tisha B'Av: A. The Babylonian tradition which viewed the whole day of Tisha B'Av as a day of mourning and B. the Eretz Yisroel tradition which viewed the day as split into two themes: until Chatzos, the day was a day of Mourning and after Chatzos, some of the restrictions were loosened because of the Messianic fervor that was to be felt at Minchah time on Tisha B'Av.

16. לאחר הצהרים הנשים נהוגות לשפוך את המים שבכדים, לסדר את הבית, לנוקות, לכבש בגדי ילדים ולהזכיר את סעודת צאת הツום,⁷⁹ לסימן של נחמה בסיום החורבן ובואו של מישיח שנולד בתשעה באב.⁸⁰

Translation: In the afternoon, the women customarily spill out the water from their jugs, put the house in order, clean the house, wash the children's clothes and prepare the post-fast meal as an act symbolizing the feeling of comfort in knowing the destruction of the Beis Hamikdash has been completed and knowing that the Moshiach who was born on Tisha B'Av is on his way.

4. Half Of Tisha B'Av As A Day Of Mourning And Half A Day Of Comfort

ספר המועדים מאה ים טוב לוינסקי דף 292

שבת חזון

השם הריגל בתפוצות ישראל לשבת הג"ל הוא "שבת חזון", על שם התהפטרתה - חזון ישעיהו וכבר תמהו בעלי המטעמים למנגני ישראל ושאלו: שבת נחמו — אני מפיר על שם הנחמות. אולם שבת חזון על שום מה? ותירצו שהמכוון לדברי הכתוב, שימות הצום עוד יהיה לבית יהודה לשושן ולשמחה ולמוסדים טובים (זכריה ח', יט). ועל כן, קראו שבת חזון — חזון למועד, כי שבת-ישראל זו סופה שבת מועד. וב的日子里 נוטריוקנים אמרו, כי חזון ראי תיבות: «ח'ציו זעם ויחציו נחמה», או: חילקו זעם ויחילקו נחמה, כי שבזע זה חל תשעה-bab, והחלק שלאחר הצום שייך לנחמה. לשבת נחמו. (ספר המטעמים).

Translation: The customary given to the Shabbos before Tisha B'Av is Shabbos Cha'Zone because of the first word of the Haftorah read that day (Chazone Yishayahu) and already many who are experts on Jewish customs expressed surprise and asked: We understand why the Shabbos after Tisha B'Av is called Shabbos Nachamu, because of the words of comfort contained therein but why is the Shabbos before Tisha B'Av known as Shabbos Chazone (prophecy)? So they answered that it is based on the verse in Zechariya letting us know that one day the fasts during the year will become days of celebration. Therefore it is named Shabbos Cha'Zone-a prophecy about Tisha B'Av, a day of mourning, becoming a day of celebration. Those who study acronyms said the word Chazone is an acronym: i.e. half of it is a day of anger and half the day is a day to take comfort; or partly a day of anger and partly a day of comfort because during the week that follows reciting the Chazone Haftorah, Tisha B'Av will be commemorated after which we will begin to read Haftorah that provide us comfort.

5. Lighting A Candle At Mincha Time To Celebrate Birth Of The Moshiach

ספר המועדים מאה ים טוב לוינסקי דף 314

.ו. נר של משיחת.

ובתשעה באב, לאחר ה策טרים, מכבדים בכמה עדות את הבית, מקשטים אותו נמרבים ופרחים. זורים סביבו חול זהוב, ובנות ישראל חופפות ראשן ומתלבשות שני עם עדנים — לכבוד המשיח שנולד בתשעה באב. באותו שעה מתכנסים רבים לבתי-הכנסיות לובוח את זבח תשעה באב, פר לכפרת פשע שנקרה בכספי הציבור, ובשרו מתחלק ענינים. ולכבוד הולדו של המשיח מדליקים כאן שוב, בשלישית, אוונו הנה, נר של תשעה באב, והפעם בחגיגות, מתוך צפיה לנגולה השלימה. לקים את דברי נבייא הנחמה, «לשומ לאבלי ציון, לתת להם פאר תחת אפר, שמן שwon תחת אבל» (ישעיה ס"א).

Translation: The Candle Of Moshiach -On Tisha B'Av in the afternoon, they put the house into a festive atmosphere; they decorate the house with rugs and flowers. They sprinkle around the house gold dust. Women wash their hair and dress in festive clothes-in honor of the Moshiach who was born on Tisha B'Av. At the same time, many enter into synagogues to grill what is known as the offering of Tisha B'Av, a bull to act as a sin offering that is purchased with communal funds and its meat is then divided among the poor. And in honor of the birth of the Moshiach, they light a candle in synagogue for the third time, the same candle they lit at the onset of the fast but this time for a festive reason out of expectation that the ultimate redemption will take place in fulfillment of the words of the prophet of comfort: To appoint to those who

mourn in Zion, to give to them a garland instead of ashes, the oil of joy instead of mourning, the garment of praise instead of the spirit of heaviness; that they might be called trees of righteousness, the planting of the Lord, that he might be glorified. (Yeshayahu 61, 3).

Link Between Lighting Of Candle And Coming Of Moshiach

מדרש אגדה (בובר) שמות פרשת תרומה – תצוה פרק כז–אמר הקדוש ברוך הוא לישראל בני בעולם הזה אתם זקנים לאורו של בית המקדש ואתם מדליקים בתוכו נירות, אבל לעתיד לבוא בזמנים אותו הנר שהייתה מדליקים, אני אגואל אתכם על ידי מישיח, שהוא נמשל בנה, שנאמר שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למישיחי (תהלים קל'ב י"ז).

Translation: G-d said to the Jewish People: my children, in this world you are responsible to provide light in the Beis Hamikdash and for that purpose you light candles within it but in the future, in the merit of the candles that you would light, I will redeem you through the acts of the Moshiach who is compared to a candle as it is written (Tehillim 132, 17): There I will make the horn of David to sprout; I have prepared a lamp for my anointed.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף קט עמוד א–רבי יהושע אומר מעין שמנה עשרה. מי מעין שמנה עשרה? רב אמר: מעין כל ברכה וברכה, ושמואל אמר: הבינו ה' אלהינו לדעת דרכיך, ומול את לבבנו ליראתך, ותסלח לנו להיות גואלים, ורחקנו ממכובינו, ודשנו בנאות הארץ, ונפוצותינו מארבע תקבי, והתוועים על דעתך ישפטו, ועל הרשעים תניף ידיך, וישמו צדיקים בבניין עירך ובהקון היובל ובצמיחה קרן לדוד עבורך ובעיריכת נר לבן ישי מישיח, טרם נקרא אתה תענה, ברוך אתה ה' שומע תפלה.

מחוזר רומא And The *Nahmota* קינות The Found In The

To fully appreciate how our ancestors viewed the day of **תשעה באב** as being both a day of **תפלה** שחרית of **שמונה עשרה**, **אבות**, **comfort**, examine found in the **מחוזר רומא** of the 1500's. There you will find that the **קינות** were recited as an extension of the **ברכה** of the **ברושים** during **בונה ירושלים** in **חוורת הש"ץ**. It included twenty and three poems of comfort, written by Ha'Kalir. They were followed by **رحم פסוק נחמה** and the insert of **חתימת הברכה** with a modified i.e. **מנחם ציון עירו ואבלי עמו ובונה ירושלים**.

קינות to **בונה ירושלים** of the **ברכה** of the **קרובה**.

טַנְגָּעִתָּם רַבֵּיד יְהִיר הַאֲבִיד לְפֹה תְּחִיה גַּרְכְּבָקְפִּיד
בְּשַׁאֲוֵילְהַכְּבִיד וּכְוָרֶס זְהַלְול הַהֲרִבִּיד אַלְלִי דָּרָד
זְהַדְוָרָעָו בְּבָסָאָוְגְּנָטְבָת אַלְכִּיעָרְוָו אַפְּרִי סְשִׁיבָת
וְקַעְאוֹתָם הַוְגָלָגְנוֹיְגְּבָבָת לְכוֹן טְשָׁוֹשָׁךְ לְכָבְכָת
שְׁבָתְסְוָרוֹ פְּנֵי שְׁמַעַי שְׁוֹכְבִּי סְמִיחַתְסִינְגִּיבְעָרִי חַבְרִי
סְבּוֹתָחַ מְשֻׁבְּצָנְסְפָכּוֹתְךָבִּרְיִי סְכּוֹתָה וְהַוְגָלָגְנוֹיְגָרָת
סְפָקָוְכָבָפְוְסְעָתָאֲבִרִי בְּסָלְהַכְּלָאֲבִרִי
נְפָלָה עַלְנוּ בְּחִוְגְּדָכְיִה עַנְיִיחְבָּתָה חְווֹגְבָן בְּרָכִית
עַנְיִטְמָעָלָתְבְּגִיאִתְגִּיכִית עַר פְּלָאִינְגְּלָתְבִּיכִית
וּנְסַעַל אַלְהָאָנִי בְּכִיה עַשְׂתָה וְנִחְסָוְתָה לְכִיה !

Transition from the קינות to the poems of comfort

בְּצָאתִי סְמָעִירִים	וְחַזְעָרָות וְתְרִיעָה	רְשָׁה וְיִשְׁוֹעָה
בְּצָאתִי סִירְוָשָׁלָם	וּבְכָלְלָהְקָבִיד	חַפְּרִיזְוְהַתְּלִיפָּד
בְּצָאתִי סְמָעִירִים	לְאַרְבָּאָרְחַתְּגָלִים	שְׁבָנוֹ אֲוֹהָלִים
בְּצָאתִי סִירְוָשָׁלָם	וּבְחַנּוֹתָתְעַרְלִים	אַהֲרָלִי שְׁפָעָאלִים
בְּצָאתִי סְמָעִירִים	וּכְלִילְקָטְרוֹה	שְׁלִיחַן וְקָנִיהָ
בְּצָאתִי סִירְוָשָׁלָם	וּפְסָלְוָפָאָה	אַלְילִי וְתוֹעֲבָהָ
בְּצָאתִי סְמָעִירִים	וּסְחוֹרְתָּעְבּוֹה	תוֹרָה וְתַעֲרָה
בְּצָאתִי סִירְוָשָׁלָם	וּשְׁוֹבָחָגְוִיהָ	שְׁטוֹזְוּשְׁפָהָה
בְּצָאתִי סִירְוָשָׁלָם	גְּנַתּוֹבְשָׁלָו וְשְׁקָתָה יְפָעָא בָּתְתָוָה וּקְולִי וּפְרָהָה	גְּנַתּוֹבְשָׁלָו וְשְׁקָתָה יְפָעָא בָּתְתָוָה וּקְולִי וּפְרָהָה
אָגָב	אָבְלִים חַנְתָּם	אָנְבִּי
אָהָרָה	גַּנְחָמָות לְהַגְּנִיעִים	אָוְבְּשָׁבָעָה רְזָועִים
רָהָרָה	גַּנְסִיקִים שְׁפָנָה	בְּשַׁבְּעָה וְשְׁסָנָה
טָרָה	שְׁעַדְבָּנְתָּם	בְּסָמְאָדָעָתָם
יְהָרָה	בְּיִסְעָעָקָר	נוֹלָפִי בְּבַטְבִּיאָתָעָר
יְמָרָה	אָאַקְיָהָם הִיכְלָל	גָּלָה לְלָאָתָאָכָל
רָמָה	בְּיִרְאָשָׁאָכָפָעָה	דְּסָסְגְּנָסְתָּכָבָעָה

Verses Of Comfort, Rachem And Concluding Bracha

עַלְפִּים, בְּבַחֲובְתְבִּיאָמָו וְחַפְּעָסְוְבְּרָוְחָלְחָבְּכָעָלְתִי בְּקָרְשִׁיכְגָּנוֹן
יְהָבָב, וְנָאָסָר בְּנָהְבִּנְיִתְבִּיאָה וּבְוָלְגְּלָכְּבִּונְתִּבְּעָלְמִים. וְנָאָסָר כָּהָאֲכָרִי שְׁבָתִי
לְיְרוּשָׁלָם כְּרַחְמִים בְּיִתְיְבָנָה בְּחִוְקָה יְיָפָה עַלְוּזָלָם. וְנָאָסָר כָּהָאֲפָרִי שְׁבָתִי אַלְכָיִוָּן
וְשְׁכָנִתִי בְּחִזְקָה יְרוּשָׁלָם גְּנָקָרָה יְרוּשָׁלָם עִיר הַאֲסָתָה וְהַרְקָדָת. וְנָאָסָר בְּנָדָול
יְשֻׁעוֹתָמְלָכוֹ וְשֻׁטָּה חָסָר לְפָשִׁיחָו לְרוֹדָו וְלוֹרָעָעָד עַלְסָלָם. וְנָאָסָר "אַלְדִּים אַלְתְּשִׁבְמִנִּי"
פְּשִׁיחַק נְכָרָה לְחַסְדִּי יְהָדָה עַבְדָה. וְגַאֲסָר בְּיִנְחָס "עַיְונָתָס בְּלָתְרָכָה תְּנִיעָס פְּדָרָה
גַּעֲנוֹשָׁרְבָתָה בְּגַנְיִי שְׁטוֹזְוּשְׁפָהָה יְפָעָא בְּהַתָּוָה וּקְולִי וּפְרָהָה". וְנָאָסָר סְאַמְּסִיתְקָרָנוֹ
לְלִידָעָתְקִינְרְלִיסְטִיִּי.

רַחֲם "אַלְלִינוֹעָלָנוֹ וְעַלְיָסְרָאָל עַפְרָךְ וְעַלְיָוָשָׁלָם עַירְךְ וְעַלְיָוָסְפָּנְכְּבָזְךְ וְעַל
הַעֲרִירָה אֲכָלָיהָה תְּהִרְבָּה וְהַשְׁוֹפָה הַנְּתָנוֹהָה בְּיִדְוִירִים דְּרִרְטִיסָה בְּכָבָעָרִים
וְיַלְלָשָׁה לְיִוְנוֹתָיְרָשָׁה עֲזָבְרִיְסָיְלָשָׁיְלָשָׁאָל עַפְשָׁק גַּנְחָתָה וְלָרָעָה וְעַקְבָּר יְרָשָׁה וְרָשָׁתָה
גַּאֲחָתָיְיִלְלָה אַלְלִינוֹעָלָנוֹתָה אֲרִזְוָה נְתָהָאָלָה פְּנִירָה שְׁלָום וְקַנְתָּלָה שְׁוֹפָף בְּכָור נְיִסְכִּי
בְּאַתָּה הַעֲקָח וְבְאַתָּה אַתָּה עַתְּה עַתְּה יְבָנָה בְּנָמָה חָסָת אַטְבָּבָכְ וְלְבָבָר
אֲהַיָּה בְּחַחְבָּאָיְנָה צְיוּנָרְוָאָבָלִי עָפָו וּבְנָהָיְרָשָׁלָם!